Dvouměsíčník plný informací o mládežnickém hokeji ve Zlíně ■ Červen 2022

Váš BERAN mládež

Venku panuje teplé, místy až letní počasí. Mladí hokejisté tak v těchto týdnech hodně trénují venku.

Vosátko u dorostu

Trenérský tým mladých Beranů posílil před novou sezonou Lubomír Vosátko. Bývalý obránce už ve Zlíně v minulosti působil jako hráč, nyní se stal koučem dorostu. Asistuje mu Petr Leška.

Loučení Jankoviče

S mladými Berany se po téměř dvaceti letech rozloučil trenér a funkcionář Tomáš Jankovič. Ten v klubu zastával řadu trenérských a administrativních pozicí, naposled byl vedoucím Akademie.

Letní kemp a tábory

Nabídka mládežnických programů na červenec zahrnuje oblíbené příměstské tábory. Opět se uskuteční dva turnusy – tzv. OFF-ICE a ON-ICE. Dále trenéři chystají týdenní žákovský kemp.

BERANI ZLÍN

OBSAH
ČERVEN 2022

04 ÚVODNÍ SLOVO PETRA ČAJÁNKA
Zlínský trenér se zamýšlí nad závěrem minulé sezony a nad suchou přípravou, která v těchto týdnech běží.

06 V JUNIORCE MÁM ROZDĚLANOU PRÁCI
Rozhovor se zkušeným trenérem Lubošem Jenáčkem, který se po zhruba půl roce vrátil opět k juniorské kategorii.

11 JAK TO VIDÍ HRÁČI?
Anketa mezi pěti mladými hokejisty, kteří mluví o letní přípravě, o její náplni, ale také třeba o svých oblíbených sportech.

14 SUCHÁ PŘÍPRAVA? V DOROSTU JE VÝBUŠNĚJŠÍ
Nastupovali za žáky i za dorost, sbírali zkušenosti na VTM. Dominik Kos a Tomáš Mikel popisují své dojmy z minulé se zony.

18 MOJE BRANKÁŘSKÁ MASKA
V čem chytají zlínští brankáři? O svých maskách a jejich motivech hovoří Tomáš Marušák a Jan Blažek.

20 ODCHOVANEC MICHAL KORENEK
Rozhovor s talentovaným brankářem, který ve Zlíně prošel všemi mládežnickými kategoriemi a v současnosti bojuje o své místo v A-týmu.

Vydavatel
Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Šéfredaktor
Vojtěch Jurák

Redakce
Vojtěch Jurák, David Macharáček, Vojtěch Gargulák, Roman Ordelt

Grafika a sazba
Libor Kožík

Kontakt na redakci
jurak@beranizlin.cz

Fotografie
Vojtěch Jurák, David Peška, Libor Kožík, Roland Hansel

Korekce
Veronika Kožíková

14

18

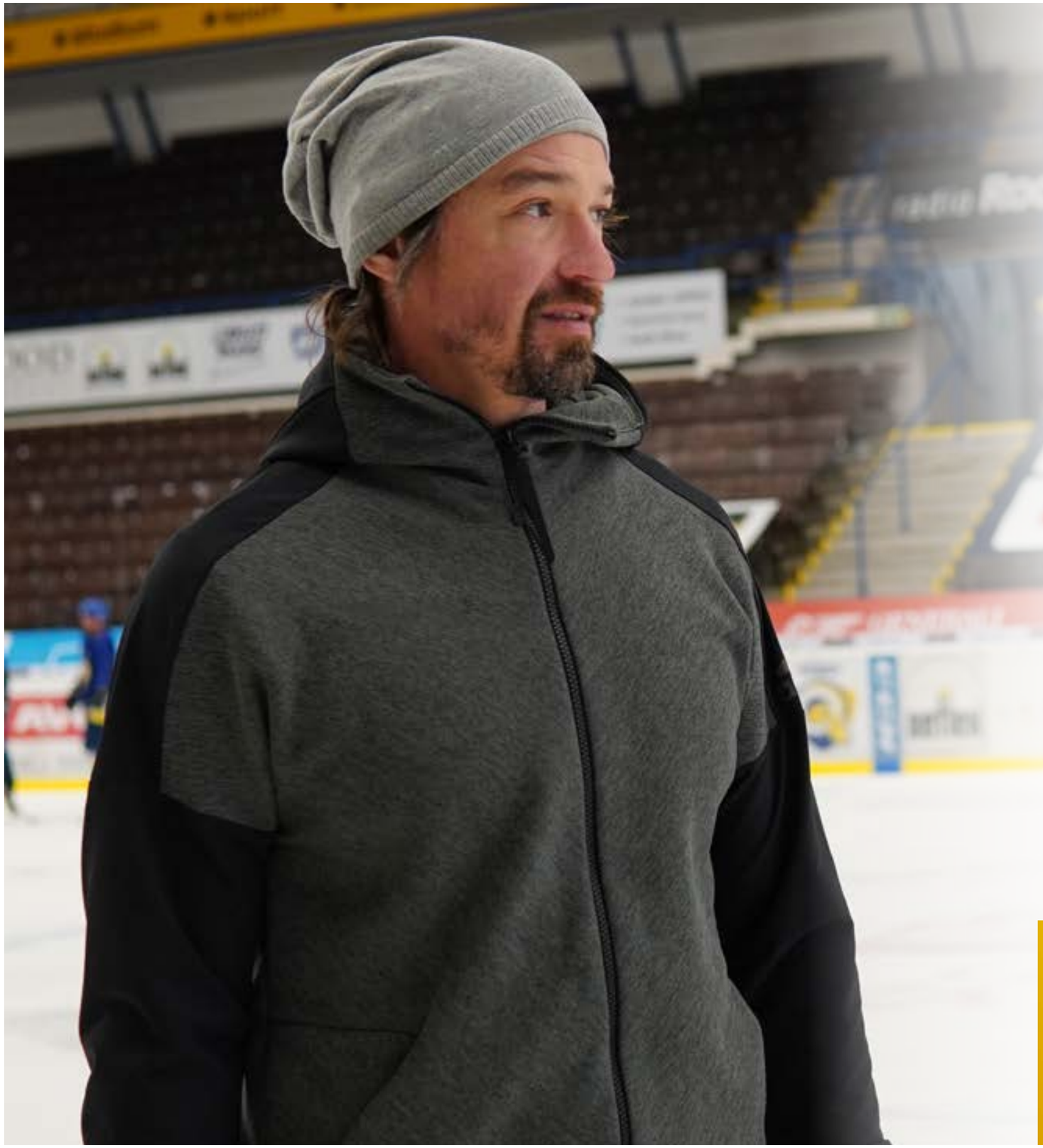

Petr ČAJÁNEK úvodním slovem

Zdravím všechny čtenáře, rodiče a hokejové Berany,

nacházíme se nyní v období suché přípravy, která je letos trošku jiná než obvykle. Důvodem je delší provoz ledu na zimním stadionu – chtěli jsme, alespoň částečně, nahradit hokejový výpadek vzniklý covidovými opatřeními.

Loni jsme začali trénovat na ledě na konci května a s výjimkou krátké přestávky v červenci jsme vydrželi na bruslích skoro rok.

Teď během jara jsme na některých dětech pozorovali přesycení, a proto jsme poslední týdny začali hokejové tréninky více prokládat suchou přípravou. Na konci dubna a v květnu už led nebyl hlavním prvkem tréninkové činnosti, trenéři jej podle svého uvážení doplňovali dalšími aktivitami. Hráči to tak měli sportovně a pohybově pestré.

Pro ty, kdo měli chuť a zájem, tím vznikl prostor, jež jsme využili k organizaci tréninků dovedností a různých jednodenních kempů. Připravili jsme varianty jak pro brankáře, tak pro hráče v poli. Tyto kempy byly vždy zaměřeny na konkrétní téma a ve stejném duchu chceme pokračovat i během příští sezony.

Ale zpět do současnosti. Letní příprava, která v těchto týdnech běží, je velmi důležitou součástí hokejového rozvoje každého hráče. Je to období, kde by si těla kluků měla odpočinout od jednostranného zatížení, které každý vrcholový sport přináší.

Kluci by v tomto čase měli nabrat sílu, rozvíjet svou obratnost a zdokonalovat se v jiných sportech a dovednostech. Nemusí to být přímo formou kompenzačních cvičení – důležitý je pestrý pohyb, který sám o sobě léčí, pomáhá a formuje.

Nedostatek pohybu je obecně problém této doby a promítá se i do našeho sportu. Pohybová gramotnost je limitujícím prvkem pro jakýkoliv sportovní rozvoj. Mladý hráč se může herně a dovednostně rozvíjet pouze v mantinelech toho, co mu jeho vlastní tělo umožní. A hokej je komplexní sport, ve kterém nestačí být jen silný nebo rychlý.

Je to výzva také pro nás trenéry. Je to téma, kterému se chceme pozorně věnovat v průběhu celé příští sezony.

Věřím, že se nám to společně s Vámi podaří.

Děkujeme za spolupráci a za celý tým mládežnických trenérů Vám přeju hezké léto,

Petr Čajánek

SLEDUJTE MLADÉ BERANY NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

WWW.INSTAGRAM.COM/BERANIZLIN.MLADEZ

WWW.FACEBOOK.COM/BERANIZLIN.MLADEZ

V JUNIORCE mám stále rozdělanou práci

Ke zlínské juniorce se vrátil v roli hlavního trenéra Luboš Jenáček. Po více než půlroční výpomoci u A-týmu pokračuje zkušený kouč v rozdělané práci u mládežnického extraligového týmu. Zanedlouho padesátiletý kouč je odchovancem zlínského hokeje, nicméně jeho sportovní a poté trenérská kariéra je spjatá především se Vsetínem. Nyní už druhou sezonu pracuje ve službách pro hokej v Baťově městě. V rozhovoru pro červnový newsletter Váš BERAN hovoří o tom, proč práci s mladými hokejisty upřednostnil před seniorským týmem.

Vaše hráčská kariéra je spjatá především se Vsetínem. Pomohl jste klubu k postupu do nejvyšší soutěže a dvěma mistrovským titulům. Jak vzpomínáte na tato hokejová léta?

Jen v nejlepším. Po vojně jsem chtěl být doma, nicméně Vsetín měl ambice, nabídl lákavou spolupráci, chtěli do tří let postoupit do extraligy. Hodnotím to jako dobré rozhodnutí. Vyhrávalo se, hokej bavil úplně jinak, než když prohráváte. Bylo to spojené s parádní atmosférou na stadionu. Na to nelze zapomenout, krásná atmosféra. Vytvořila se výborná parta, rád vzpomínám na trenéry Horsta Valaška a Zdislava Tabaru.

Kde vznikla hokejová rivalita mezi Zlínem a Vsetínem?

Jednak blízkost obou regionálních měst. To větší město hrálo nejvyšší soutěž dlouhou dobu. To menší město bylo jako na houpačce, řada hráčů a činovníků pocházela ze Zlína, základ byl postaven právě na těchto hráčích. Zlín nebral Vsetín příliš vážně, odložení hráči mířili přes nedaleký kopec na Valašsko. Ambice klubu ještě výrazně stouply příchodem podnikatele Romana Zubíka. Zlínu zkrátka vyrostl velký regionální soupeř a těžko se to kousalo. Berani prohráli dvě finále, i když měli vynikající mužstvo a špičkový tým.

Které trenérské úspěchy řadíte nejvýše?

Těžko se to srovnává. Určitě, postup s juniorkou Vsetína proti extraligovým týmům přes baráž. Na Lapač přišlo přes tři tisíce fanoušků, parádní atmosféra. Měli jsme dobrý ročníkem kolem Pepy Daňky, Martina Štrbíka a Ondry Slováčka. V mládeži jsem nastartoval kariéru odloženého Jana Káni, tady chytil druhý dech.

V mužské kategorii jsme uhráli v letech 2015 a 2016 finále druhé ligy, bojovali jsme s Přerovem a Frýdkem- Místkem. Šli jsme až do posledního zápasu, výborné sezony. Nezapomenutelná byla výborná spolupráce s legendou českého hokeje Jirkou Dopitou. Skvělá doba, každým rokem to šlo nahoru, panovalo přátelské prostředí. Krásné časy, vzpomínám na spoustu kluků

Kteří známí hokejisté prošli v mládežnických výběrech vašima rukama?

Spousta hráčů, například Ondřej Slováček, Martin Kohout, Jan Ščotka, Miroslav Svoboda, Jindřich Abdul a řada dalších. Hrají extraligu nebo působí v zahraničí. Honza Ščotka před pár týdny úspěšně hrál na světovém šampionátu. Brankář Svoboda nakoukl do reprezentace a útočník Abdul to dotáhl až do KHL. Všichni byli hodně pracovití a měli pořádný kus talentu.

„V juniorce jsou kluci více otevření, více je může trenér posunout, když je hráč mladý a udělá velký skok za sezonu. Trenérská práce je o osobním přístupu a nalezení společné cesty a cíle, abychom všichni pluli na společné lodi."

Popište rozdíl v trénování mládežnického a seniorského týmu?

Člověk si musí hrát s psychologií hráčů. Co si může dovolit v juniorech, musí zvážit v chlapech. Mít zkrátka čistý stůl, aby se mohl podívat do očí, některá rozhodnutí se nemusí všem líbit. V juniorce jsou kluci více otevření, více je může trenér posunout, když je hráč mladý a udělá velký skok za sezonu.

I v mužích to jde, jsou tam velké věkové rozdíly. Například loni v áčku byl rozdíl třiadvaceti let u Tomáše Žižky a Šimona Frömela. Trenér se nemůže k těmto hráčům chovat stejně. Trenérská práce je o osobním přístupu a nalezení společné cesty a cíle, abychom všichni pluli na společné lodi.

Jaké máte trenérské moto, krédo?

Pokora, pracovitost a radost ze hry. Hokej je hra a měla by nás všechny bavit.

Na stole vám přistála nabídka ze seniorského extraligového klubu na Slovensku. Co rozhodlo, že jste zůstal u trenérské práce s mládeží?

Měli jsme s vedením zlínského hokeje ústní dohodu, že se můžu vrátit k juniorce. Cítím, že tam mám stále rozdělanou práci. Nabídka od východních sousedů mě lákala, ale ve Zlíně jsem postupně našel vztah k rodnému městu, klubu. Velkou roli v mém rozhodování byla rodina, neboť mám devítiletou dceru a osoba Tomáše Valáška. Právě on mě přivedl do Zlína.

Z extraligy juniorů se opět sestupuje a chceme odehrát dobrou sezonu. Chtěl bych tady vydržet déle, nejsem přelétavý pták. Těší mě, že mým asistentem zůstal Martin Hamrlík, dále jsou v klubu Petrové Čajánek a Leška, oba mají mládežnickému hokeji co dát. Věřím, že hokej tady půjde zase nahoru a muži se vrátí co nejdříve mezi elitu.

U juniorky navazujete na práci z loňské sezony, vracíte se do známého prostředí a řadu hráčů poznáte. Jak se vám pracuje s mladými hokejisty?

Situace je příznivější než v loňském roce, kdy byl ročník 2004 hodně početný a kluky jsem vůbec neznal. Nyní máme kádr v optimálním počtu kolem pětadvaceti hráčů, velké škrty nebudou. Sešla se parta pracovitých kluků, baví je sport a těším se na práci. Uděláme všechno proto, abychom se vyhnuli záchranářským bojům a měli úspěšnou sezonu.

Loni jste vyjeli s juniorkou na přípravném turné do Švýcarska. Plánujete mezinárodní měření sil i před startem letošní sezony?

Je skvělé, když kluci vidí, kam se posunul mládežnický hokej ve Švýcarsku, nebo navštívíte vyhlášenou Akademii v Salzburgu. I letos bylo turné ve hře, ale dlouho jsme nevěděli, kdy se rozběhne extraliga, a roli hrály i finanční náklady. Nechtěli jsme jít zbytečně do rizika, že by nám finance v sezoně chyběly. Možná na jaře zahraniční výjezd uskutečníme jako případnou odměnu za vydařený ročník.

Více než měsíc se připravujete v rámci kondiční přípravy. Jak probíhá letní příprava, na co kladete největší důraz?

Základ zůstal z loňské sezony a část jsme obměnili. Se silovou stránkou nám pomáhá kondiční trenér A-týmu Libor Chytil, vedle posilovny dále využíváme hřiště, atletickou dráhu a tělocvičnu. Chodíme běhat do lesa, kde pracujeme na síle a výbušnosti.

Na začátku bylo více objemového tréninku, nyní jsou dávky menší. Chceme, aby kluci měli z čeho brát a měli v sobě tzv. kyslík. Jsem zastáncem běhání a z toho vše vychází. Kluci musí dostat do sebe vítěznou mentalitu, což je základ úspěchu v každém sportu.

Připravujete pro kluky zpestření v rámci suché přípravy?

Ano, po 20. červnu proběhne třídenní soustředění v přírodě. Pojedeme na Vlčkovou pod stan. Je tam přírodní koupaliště, po okolních kopcích budeme jezdit na kole, v nedaleké Kašavě využijeme fotbalové hřiště. Máme připravené různé soutěže. Chceme, aby kluci byli spolu pár dní ve sparťanských podmínkách. Snad vyjde počasí a kluky soustředění více stmelí.

Kde čerpáte nové poznatky pro váš rozvoj v trenérské práci?

Svaz pořádá semináře, kterých se zúčastňuji. Dnes najdete spoustu materiálu na YouTube, stále objevujete nové věci. Řadu věcí můžete s kolegy zkonzultovat a poradit se. Na seminářích trenér najde určitý mix. Hodně zajímavý je měsíčník Coach, který vychází každý měsíc v deníku Sport, zkrátka hodně čtu. Publikací je k dispozici hodně.

Hokejový rod Jenáčků má další pokračovatele, synové hrají první ligu. Jakou máte radost, že pokračují ve vašich šlépějích?

Hokej dělají od malička, stálo to spoustu úsilí a obětování celé rodiny, Hokej hrál můj otec, mistrem extraligy se Zlínem se stal brácha Martin. Dokonce má dcera hrála do třetí třídy hokej, než přešla na florbal. Celá rodina žije hokejem. Člověk je rád, když se synové potatí. Hlavně, aby byli zdraví, normální lidé a žili spokojený život.

Dovedete si představit současný život bez hokeje?

Těžká otázka. Hokej je opravdu droga, člověk to dělá odmalička, vyrůstá s hokejem, hraje a trénuje. Možná k tomu někdy dojde, ale stále dělám nejlepší věc na světě a jsem šťastný. Zřejmě bych měl na začátku nové práce problém, aby mě bavila. Zatím jdu po hokejové cestě a vím, že pár sezon mě ještě čeká. Hokej mám rád a ještě s ním zažiju nejen stresující, ale i radostné okamžiky. Věřím, že budeme úspěšní.

Letní mládežnické programy: TÁBORY A KEMP

Letní příprava k hokeji patří vlastně skoro stejně jako hokejka nebo brusle. Hlavně v mladších kategoriích bývá hodně hravá a její program pestrý. Také na letošní červenec připravuje tým zlínských trenérů letní nástavbové programy pro mládež. Opět platí, že jde o doplněk nad rámec standardní klubové činnosti.

Nejprve proběhne třetí ročník příměstských táborů – ty se uskuteční ve dvou osvědčených variantách OFF-ICE a ON-ICE, přičemž ta první je otevřena i dětem, které hokej nehrají. Oba tábory jsou týdenní a jejich program bude zaměřený na pohybové aktivity a sportování. Ke konci července přijde na řadu žákovský kemp. Také ten je týdenní, uskuteční se podruhé. Účastníci budou trénovat na ledě i na suchu.

- Příměstský tábor OFF-ICE (11. až 15. července 2022)
- Příměstský tábor ON-ICE (18. až 22. července 2022)
- Žákovský kemp (25. až 29. července 2022)

Dotazy na volná místa a přihlašování je možné posílat na e-maily **konecny@beranizlin.cz** (kemp) a **macharacek@beranizlin.cz** (tábor). Více na **www.beranizlin.cz/programy**.

Jak to vidí hráči?

Jak letní mládežnické programy vnímají přímo mladí hokejisté? **Pětice žáků jsme se ptali, co je na letní přípravě baví, kde rádi trénují, jaké další sporty hrají nebo zda už se těší zpět na led.**

Vojtěch Juřena (ročník 2010)

Baví mě fotbal a posilování s vlastní vahou. Ale už se těším zpátky na led, na brusle, až si zase pořádně zahrajem hokej. V létě nejradši trénuju venku na hřišti, když fouká. Venku totiž můžem hrát fotbal. A mám rád taky florbal nebo Inline... To jsou hry, kde je gólman a které mají nějakou taktiku.

Ivan Pažout (ročník 2009)

Nejvíc mě baví to, že letní příprava je úplně jiná než zimní. Učíme se různé sprinty, věci s balonem a na konci tréninku většinou hrajem fotbal. Ale už se těším zpátky na led, protože na ledě je to pro mě lepší. V tělocvičně bývají tréninky na pohyb a různé protahování, v lese víc běháme. Ještě hraju fotbal, ale mám rád i tenis, golf... Prostě když je čas, tak cokoliv.

Antonín Riedl (ročník 2009)

Nejvíc mě na letní přípravě baví to běhání. Sice to někdy bolí, ale pomůže nám to na ledě. A ještě hraní fotbalu samozřejmě. Ale víc než letní příprava mě to teda baví na ledě. Kromě hokeje mám rád fotbal, hraju florbal a někdy také ještě tenis.

Šimon Štěpánek (ročník 2010)

Nejvíc mě na letní přípravě baví hrát fotbal a nejradši trénuju venku, protože tam hodně ten fotbal hrajeme. Z dalších sportů mám rád ještě florbal a taky basketbal.

Karolína Kuželová (ročník 2010)

Mě baví nejvíc fotbal, protože si ho můžu zahrát se svými kamarády. A radši trénuju venku, tam se dá totiž dělat víc věcí. Zpátky na led se těším hodně, protože si můžeme zabruslit. Kromě hokeje ale mám ráda ještě fotbal a s kamarádama běháme po venku.

Příprava mladých Beranů na novou sezonu je v plném proudu. Na Zimním stadionu Luďka Čajky fungovala letos ledová plocha až do poloviny května, čehož trenéři využívali k týmovým i dovednostním tréninkům. Šlo o zajímavé zpestření k jinak tradičnímu jarnímu programu v tělocvičnách, v posilovně, v lese nebo na venkovních hřištích.

Suchá příprava?
V DOROSTU JE VÝBUŠNĚJŠÍ

Přechod ze žákovské kategorie do té dorostenecké bývá náročný, pro mladého hokejistu je výzva přizpůsobit se rychlejší hře, starším protihráčům a vyšším nárokům. Své o tom ví obránce Tomáš Mikel s útočníkem Dominikem Kosem. Přestože oba loni patřili věkem mezi žáky, první zkušenosti nabrali i v dorostu. Nyní je před nimi nová sezona, v níž se budou snažit své zkušenosti naplno využít. Nejen o tom hovořili pro červnový newsletter krátce po jednom z tréninků.

Kluci, jaký byl dnešní trénink? Jak jste se cítili?

Dominik Kos: Dneska jsme byli nejprve v posilovně a pak následoval les, kam chodíváme běhat. Suchá příprava je celkově náročná, hodně běháme a zaměřujeme se na vytrvalostní běhy.

Tomáš Mikel: Právě ve čtvrtek to bývá asi nejtěžší, z celého týdne je to nejnáročnější den. Běháváme okruhy v lese kousek od stadionu. Obecně se v přípravě věnujeme zlepšování kondice, trénujeme v posilovně, občas bývá program doplněný nějakou hrou.

Běháváte kromě vytrvalostních běhů třeba i sprinty nebo nějaké kratší vzdálenosti?

Dominik: Všechno. V pondělí se věnujeme výbušnosti a sprintům, naopak ve čtvrtek a v pátek to bývá ta vytrvalost.

Má to nějaký vliv, že běháte v lese? Pomáhá třeba měkčí povrch?

Tomáš: V přírodě je to rozhodně příjemnější, ale testy budeme stejně běhat na oválu a rovném povrchu, takže to kombinujeme. V lese je to jiné v tom, že běháme do kopce, z kopce nebo přes různé překážky.

Zkuste porovnat letošní suchou přípravu v dorostu a přípravu v minulých sezonách v žácích.

Dominik: Velký rozdíl je ve cvicích. Například v posilovně jsme dosud neposilovali se závažím, ale jen s vlastní vahou.

Tomáš: Já jsem s dorostem byl na suché přípravě už loni, příprava v této kategorii mi přijde výbušnější. Ano, navíc s těžšími vahami v posilovně. A letos mi teda přijde suchá příprava více vytrvalostní než minulý rok.

Oba jste si v minulé sezoně udělali větší či menší zkušenost v dorostenecké extralize, co vám to po hokejové stránce přineslo?

Tomáš: Bylo to jiné než hrát v žácích a tento rok na to budeme víc zvyklí. Mohlo by nám to trochu pomoct – bude asi trochu snazší se dorostenecké úrovni přizpůsobit, než kdybychom do toho naskočili rovnou ze žáků.

Máte nějaký zápas nebo extraligový moment z loňské sezony, který vám obzvláště utkvěl v paměti?

Dominik: Já vzpomínám na svůj druhý zápas v dorostu, to bylo proti Vítkovicím. Bodově se mi dařilo, vstřelil jsem dva góly a k tomu přidal jednu asistenci. Takže asi tento zápas bych vyzdvihl.

Tomáš: U mě to bude první gól v dorostu, taky proti Vítkovicím. Sice jsme tehdy prohráli, ale na ten moment si pamatuju. Nebo zápas tady doma proti Vsetínu, který se nám podařil.

V čem jsou podle vás nejvýraznější rozdíly mezi hokejem v žácích a v dorostu?

Tomáš: Žákovský hokej je míň fyzičtější, je pomalejší. A dorostenecký hokej je spíš taktičtější, zatímco v žácích je to víc rozlítané.

Dominik: Je to asi hodně o rychlosti. Když jsem se po zápase v dorostu vrátit zase hrát za žáky, měl jsem mnohem častěji a déle puk na hokejce. Naopak v dorostu jsem na ledě neměl skoro na nic čas.

Je tedy podle vás návrat z dorostu do žáků „jednodušší“, nebo je naopak těžké přepínat mezi jednotlivými kategoriemi a přizpůsobovat se?

Tomáš: Je to o hodně těžší právě kvůli tomu přepínání. Já jsem sice moc zápasů za žáky loni neodehrál, ale bylo to i kvůli tomu, že je náročné se pak zase rychle zpátky přeorientovat na dorostenecký hokej. Vždycky to chvilku trvá, dělalo mi to celkem problém.

Dominik: Mě přišlo těžší se adaptovat z žákovského hokeje do dorosteneckého. Ale pak když jsem přešel do žáků, tak jsem to, myslím, zvládal.

Loni jste toho také dost odehráli v rámci celorepublikového programu VTM (Výchova talentované mládeže).

Dominik: Začalo to výběrem Zlínského kraje, se kterým jsme byli na Mistrovství ČR krajů. Pak se to zúžilo na tři výběry – Východ, Střed a Západ…

Tomáš: Turnaj těchto tří výběrů se uskutečnil dvakrát. Nejprve v Havlíčkově Brodu, potom v Ledči nad Sázavou. A poslední výběrový turnaj už hrály jen dva týmy – Východ a Západ. To bylo v Praze na Slavii, vyhráli jsme tam 6:3.

Ano, ten poslední zápas Východu proti Západu se povedl. Ty jsi, Tomáši, vstřelil vítězný gól a přidal nahrávku, Dominik zase nasázel hattrick.

Tomáš: První třetina byla z mé strany horší, ale pak se to zlepšilo. Tady Kosák mě zachránil – dal gól, když jsem byl vyloučený. A pak už to bylo v pohodě. Myslím si, že se mi ten zápas celkem podařil.

Dominik: Bylo to supr, ten závěrečný zápas se nám povedl i jako týmu. Pro mě osobně to byl asi nejlepší moment minulou sezonu na VTM.

Na co dále v souvislosti s loňským VTM vzpomínáte?

Tomáš: Líbilo se mi hodně zápasů, ale vyloženě nejlepší moment bych asi nenašel. Bylo tam hodně okamžiků, které byly hezké a důležité pro vývoj jednotlivých zápasů nebo toho turnaje na Mistrovství ČR.

Dominik: Ještě bych zmínil jeden zápas Zlínského kraje právě na tom mistrovství. Začalo se nám dařit až poslední den, ale na závěr skupiny jsme remizovali s moravskoslezským týmem, který byl skvělý. To bylo super, podařilo se nám to dotáhnout, myslím, na 2:2.

Tomáš: Dávali jsme tam góla v šesti. Obecně je VTM dobrá možnost porovnat se s hráči z celé republiky, zatím jsme totiž hráli hlavně tady na Moravě.

Občas se říká, že se v Česku „východní" hokej od toho „západního" trochu liší. Máte stejnou nebo podobnou zkušenost?

Dominik: Viděl jsem rozhovor pana trenéra Razíma, ve kterém na tuto otázku odpovídal. Říkal, že tým Západu je individualističtější, zatímco tým Východu, tedy my, je kolektivnější. Že my hrajeme víc všichni za všechny.

Tomáš: Taky mi přijde, že výběry tady u nás jsou týmovější. Hraje se tu víc na kolektiv než na jednotlivce a kluci nejsou tolik odskočení, to je možná oproti Čechám rozdíl.

Statistiky v sezóně 2021/2022

Dominik Kos, útočník

dorost – 8 zápasů, 4 body (2 + 2)
žáci – 26 zápasů, 57 bodů (36 + 21)
VTM – 13 zápasů, 13 bodů (8 + 5)

Tomáš Mikel, obránce

dorost – 42 zápasů, 8 bodů (2 + 6)
žáci – 7 zápasů, 7 bodů (3 + 4)
VTM – 13 zápasů, 12 bodů (5 + 7)

zlín.

1322 → 2022

700

město
nekonečných
možností

www.zlin700.eu

Moje BRANKÁŘSKÁ MASKA

Maska je pro gólmany nejen zcela nezbytnou výbavou, ale tradičně také prostorem pro vyjádření vlastní kreativity. Ostatně i v řadách mladých Beranů je několik brankářů, kteří mají svou přilbu hezky vyzdobenou. Kteří to jsou? Jak jejich masky vypadají? A má ztvárněný design i nějaký hlubší význam? Těmto otázkám se věnuje krátký seriál newsletteru Váš BERAN. V červnovém čísle hovoří o svých maskách Tomáš Marušák a Jan Blažek.

Jan Blažek (ročník 2008)

Moje helma je žlutomodrá, tedy v barvách Berani Zlín. Po stranách je klubový znak, doplňky mají bílou barvu. Mám ji od zimy, asi pět měsíců, a musím říct, že se mi v ní chytá dobře. Je moc příjemná. Maska je celkově lehká a tenká, to je dnes už standard.

Dříve jsem měl i černou mřížku, teď mám bílou. Barva je mi v tomto případě celkem jedno, ale je pravda, že bílá mi přijde příjemnější pro oči. Hlavně kvůli světlu a prostředí ledové plochy, které je hodně světlé.

Vzhled masky není můj návrh, koupil jsem ji už hotovou, předpřipravenou u pana Kartuska tady na stadionu. Právě klubové motivy a znak se mi na ní líbí nejvíc, proto jsem si ji bral. Dosud jsem si žádnou masku na přání dělat nenechal, ale někdy se do toho určitě pustím.

Tomáš Marušák (ročník 2007)

Vybral jsem si tmavě modrý podklad. Na levé strany masky mám velkého berana, znak našeho klubu. Na pravé straně pak dřívější zlínské logo z doby, kdy jsem s hokejem začínal. A taky cihly, které tvoří zeď. Zezadu mám své jméno a znak vesnice, kde bydlím.

Brankářské masky většinou mívají bílý podklad, tmavě modrý skoro nikdo nemá. Tak jsem zkusil tuto barvu a líbí se mi to tak. Mřížku jsem si vybral černou. Chtěl jsem ji vyzkoušet a musím říct, že mi sedí víc než bílá. Přijde mi, že toho vidím víc.

Masku i její design mám od značky REY. Je to první maska, kterou jsem si nechal udělat pro sebe takto na míru. Její vzhled jsem si navrhl sám, žádnou předlohu nebo inspiraci jsem přímo neměl.

Odchovanec
MICHAL KOŘÉNEK

Ve Zlíně se narodil a hokejově vyrostl, patřil ke klíčovým tvářím místních mládežnických výběrů a postupně se prosazuje i do A-týmu, za který dosud nastoupil do šesti extraligových zápasů. Brzy dvaadvacetiletý Michal Kořének je tak dalším úspěšným reprezentantem zlínské brankářské školy.

Jak se v dětství vyvíjel tvůj vztah ke sportu?

Můj táta i děda byli sportovně nadaní a byli se sportem vždycky nějak spjatí. Tím pádem jsem i já už od malička sportoval. Začínal jsem tenisem, golfem, nebo fotbalem, pak jsem si vyzkoušel hokej a zůstal u něj až dodnes.

Co tedy rozhodlo právě pro hokej?

Byl jsem se na hokeji podívat a naprosto mě to nadchlo. V té době u nás za áčko chytali Tomáš Duba a Kuba Sedláček, kteří se mi strašně líbili a chtěl jsem si to taky zkusit. Bavilo mě to, a tak už jsem u toho vydržel.

Takže bylo od začátku jasné, že tvé místo je v brance?

Ano, oproti jiným klukům jsem začínal později, takže mi vlastně ani nic jiného nezbylo. Měl jsem rok na to, abych se ve své kategorii dostal mezi dva nejlepší gólmany, což se mi povedlo a tím pádem bylo rozhodnuto.

Kdo je tvým brankářským vzorem?

V mládí to byl Dominik Hašek, tak jako asi pro všechny kluky naší generace. Táta mi ukazoval záběry z Nagana a dalších turnajů. Jsou to zážitky, na které v Česku asi nikdo nezapomene a Hašek v nich hrál klíčovou roli.

Jaká je tvoje oblíbená vzpomínka z působení ve zlínské mládeži?

Vzpomínek je spousta, v každé kategorii jsme zažili super věci. S klukama jsme chodili do jedné hokejové třídy, takže jsme spolu hráli a zároveň odchodili základku. Nejhezčí vzpomínku asi mám na bronzovou medaili, kterou jsme s panem Valáškem vybojovali v dorostu.

Co bylo tvou hlavní motivací k tréninku?

Asi ta parta, kterou jsme měli opravdu skvělou. Byli jsme kamarádi, bavili jsme se o všem možném a skvěle se nám společně trénovalo.

Jak se ti dařilo kombinovat hokej se školou?

Bylo super, že nám na základce všichni vycházeli vstříc. Samozřejmě tréninky na 6:30 byly těžké, to bych rozhodně nechtěl vracet, ale prostě to k tomu patřilo. Jinak to ale bylo fajn, z tréninku jsme chodili do školy a pak zpátky na zimák na odpolední trénink.

Který trenér tě v kariéře nejvíc posunul?

Nerad bych jmenoval někoho konkrétního. Zažil jsem spoustu skvělých trenérů, ale nechtěl bych srovnávat kdo byl lepší a kdo horší. Hlavně bych chtěl poděkovat všem trenérům brankářů jak u nás ve Zlíně, tak ostatním, kteří mi moc pomohli v mém rozvoji.

Co bys poradil mladým hokejistům, kteří se z akademie chtějí dostat až do áčka?

Aby byli vytrvalí a měli vášeň pro to, co je baví. I když je to někdy těžké, tak by na sobě neměli přestávat makat a neustále se zlepšovat.

Řada mladých hráčů v juniorském věku odchází do zámoří. Byla to varianta i pro tebe?

V prvním roce v juniorce jsem takovou nabídku měl. Byl tu se mnou tehdy další brankář Kuba Kubík, který ale pak ze Zlína odešel a pan trenér Mařák mi řekl, že celou juniorku postaví na mně.

Jaký je recept na to dostat se z mládeže do áčka?

„Kluci by měli být vytrvalí a mít vášeň pro to, co je baví. I když je to někdy těžké, tak by na sobě neměli přestávat makat a neustále se zlepšovat."

Ta vize se mi líbila, a tak jsem se rozhodl dát přednost domácímu klubu a zůstat.

Jak velký skok pro tebe byl přesun do seniorského hokeje?

U brankáře je ještě větší než u hráčů v poli. Ti se totiž oťukávají postupně, ze začátku odehrají třeba pět, deset minut za zápas, zatímco brankář musí hned odchytat celé utkání. Ten skok je strašně velký a myslím, že až teď, když už jsem mezi dospělými třetím rokem, jsem to začal naplno zvládat.

Jak vzpomínáš na svůj první extraligový start za zlínský A-tým?

Na ten asi nezapomenu nikdy. Naskočil jsem tehdy v první třetině do rozjetého zápasu proti Spartě, za kterou hrála spousta fantastických hráčů. Byl to mazec, jen škoda, že to bylo během covidu, takže se hrálo bez fanoušků. Doma ve Zlíně jsem si před fanoušky ještě nikdy nezahrál, takže i to je pro mě motivace dál makat, protože vím, že jsou skvělí a chci pomoct vrátit jim zpátky extraligu.

Zahrál sis v řadě klubů v nižších soutěžích. V čem jsou pro brankáře největší rozdíly mezi extraligou a nižšími ligami?

V extralize se hraje víc systematický hokej, nedělá se tam tolik chyb, takže vyložených gólových šancí je míň. Nižší ligy bych přirovnal k těm juniorským, kde se hraje víc rozlítaně, pořád nahoru a dolů, moc se nebrání a šancí je mnohem víc. Pro brankáře je určitě mnohem těžší chytat v nižší soutěži než v extralize. I proto je to pro mladé kluky ideální škola, kde se ostřílí a zažijí si i tyhle těžké situace.

V minulé sezóně jsi odešel na hostování do Havířova, které příliš nevyšlo. Co se stalo?

Odchytal jsem tam jen dva zápasy, z toho jen jeden kompletní, když jsme prohráli 0:4 proti

tehdy suverénní Třebíči. Pak se ve Zlíně zranil Libor Kašík, takže jsem se vrátil a dělal dvojku. Když jsem přijel zpátky do Havířova, tak už se mnou nepočítali, takže jsme začali řešit, jak se odtamtud dostat, a nakonec se ozval Hodonín, který mi nabídl, že budu do konce sezóny jednička.

Nakonec jsi Hodonínu pomohl k záchraně ve druhé lize. Co ti toto angažmá dalo?

Věřili mi tam, měl jsem roli lídra, který může vyhrávat zápasy. To se mi na tom líbilo nejvíc, že na mně mančaft stál, a i díky mně získával body.

V současnosti tvoříš ve Zlíně trojici s Liborem Kašíkem a Danem Hufem. Jaká je mezi vámi spolupráce na trénincích?

Myslím, že jsme jedna z nejvíc kamarádských brankářských trojic v extralize a první lize. Máme mezi sebou skvělé vztahy, myslím si, že nikdo proti nikomu nic nemá, bavíme se spolu každý den o hokejových i mimohokejových věcech. Na tréninku se všichni navzájem motivujeme k lepším výkonům, je mezi námi taková zdravá rivalita, ale po tréninku už jsme zase kamarádi.

Jaké jsou tvé vyhlídky do budoucna? Čeho bys v kariéře chtěl dosáhnout?

Momentálně určitě návratu Zlína do extraligy, to je v tuto chvíli hlavní. Osobních cílů moc nemám, ale určitě bych se tu jednou chtěl vypracovat na brankářskou jedničku.

trapézy soukup

Děkujeme společnosti TRAPÉZY SOUKUP

Důležitý podíl na fungování mládežnické činnosti Beranů mají kromě pracovníků klubu nebo rodičů také naši partneři. Za podporu bychom na tomto místě chtěli poděkovat společnosti Trapézy Soukup s.r.o.

„Jsme místní firma se vztahem k regionu i hokejovému klubu. Partnerství s mladými Berany vnímáme jako smysluplnou investici do našich dětí a mládeže, proto taky šikovné hokejisty podporujeme,“ přibližuje jednatel společnosti Jiří Soukup.

Zlínská rodinná firma Trapézy Soukup s.r.o. se zabývá výrobou a prodejem kovových trapézových plechů s mnohostranným využitím ve stavebnictví a strojírenství. Klade důraz na kvalitu a dlouhodobou životnost svých trapéz v kombinaci s přijatelnou cenou pro zákazníka. Společnost samotná vznikla v roce 2013, oborové zkušenosti pracovníků však sahají až do 90. let minulého století.

zlín.

PSG

Continental

topnatur®

Navláčil

B&B Commercial Activity

mpl STAVEBNINY

Kredit® Gonvarri Material Handling

CESTA KE HVĚZDÁM

Zlínský kraj

SEVEN ENERGY

/beranizlin.mladez